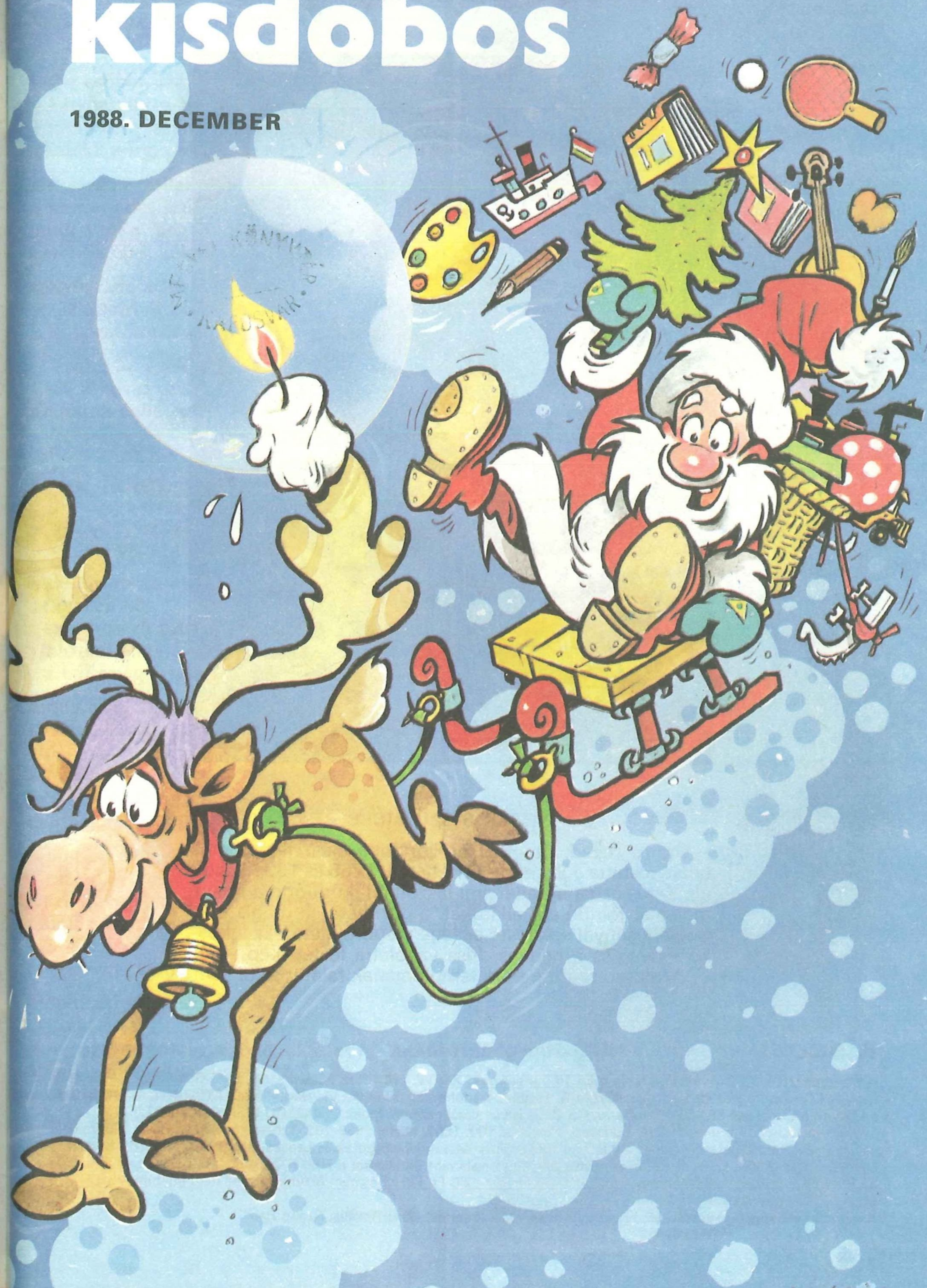
kisdobos

1988. DECEMBER

KISDOBOS KÉPTÁR

Krisztus születése

Giotto (ejtsd: dzsottó) di Bondone olasz templomok falára festette a Szentírás történeteit. 1266 és 1337 között élt. A Kisjézust a betlehemi jászolban, körülötte a szelíd, már-már jóindulatú állatokat, a gondterhelt, mégis boldog édesanyát sok festő ecsetje megörökítette. Ez a freskó — vagyis a nedves, friss vakolatra festett kép — az olaszországi Padua templomának falát díszíti.

Kisdobos

A Magyar Úttörők Szövetsége lapja a 6—10 éveseknek. XXXVII. évf. 10. sz. Főszerkesztő: **Jani Gabriella.** Kiadja: az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó. Felelős kiadó: **dr. Király G. István.** Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16. 1374, telefon: 116-660. Készült a Kossuth Nyomdában 88.0651. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató. Index: 25442, HU ISSN 0450-3287.
Levélcím: Kisdobos szerkesztősége, Budapest, Postafiók 100. 1502, telefon: 660-162. Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR), Budapest XIII., Lehel út 10/a. 1900, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a HELIR 215-96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Megjelenik évenként tíz alkalommal. Előfizetési díj egy évre 60 Ft. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.
A címlap **Dargay Attila** munkája.
A szerkesztőség munkatársai: Ferenczy Ágnes, Gaál Ödönné, Kóka Rozália, Szabó Bea.

Kosztolányi Dezső

Karácsony

Ezüst esőben száll le a karácsony,
a kályha zúg, a hóesés sürű;
a lámpafény aranylik a kalácson,
a kocka pörg, gőzöl a tejsürű.

Kik messze voltak, most mind összejönnek
a percet édes szóval ütni el,
amíg a tél a megfagyott mezőket
karcolja éles, kék jégkörmivel.

Fenyőszagú a lég és a sarokba
ezüst tükörből bókol a rakott fa,
a jó barát boros korsóihoz von.

És zsong az ének áhitatba zöngve...
Csak a havas pusztán, a néma csöndbe
sír föl az égbe egy-egy kósza mozdony.

Káldi János

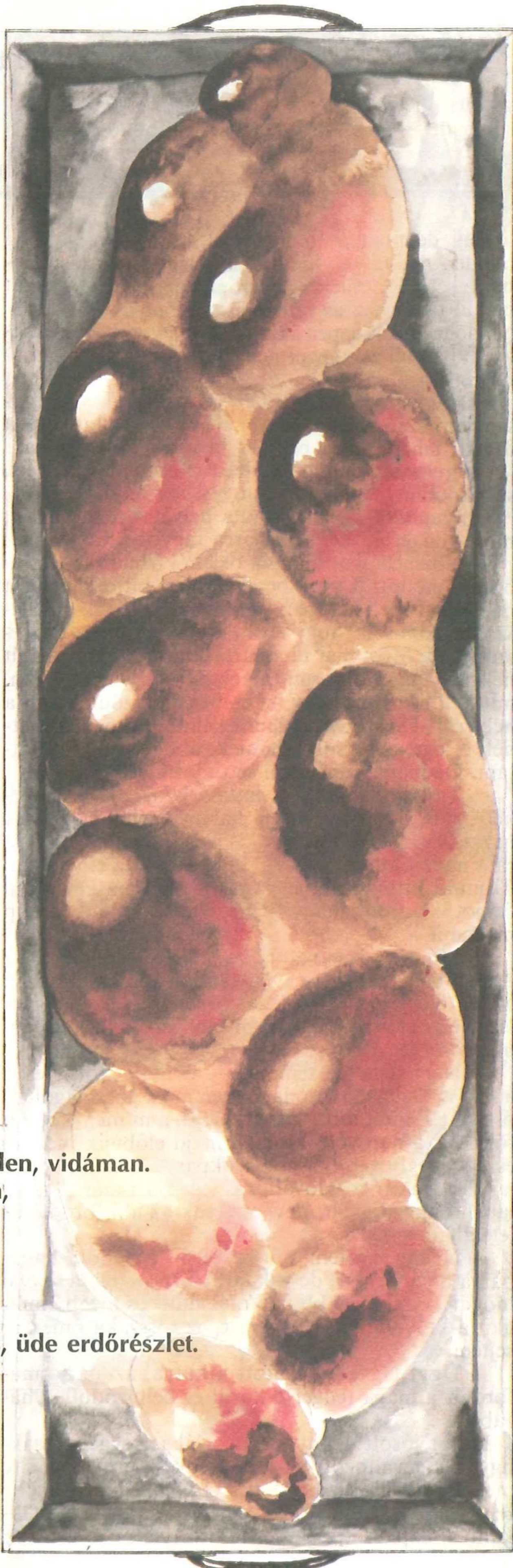
Karácsonyi Ének

Áldott a porszem,
az útszéli kő,
a szél hosszú ostora, amint a tűzfalon csattan,
a hazafelé menők lábnyoma
s a hallgatag farakás az alkonyatban.

Áldott a fű,
a patak,
a végtelenbe úszó, szakadozó madárhad.
Áldott a biztatása
az ablakon beintő, testvéri
nyírfaágnak.

Áldott az otthon,
a család,
a szívmeleg beszélgetés, ahogy kivirágzik szelíden, vidáman.
Áldott a harangszó, amint végigfolyik a városon,
s el-elakad
a tengernyi kéményben, ágban.

Áldott, aki jót akar,
aki utat épít,
akire úgy mosolyog a jövő, akár egy napcsókos, üde erdőrészlet.
Áldott, aki irgalmaz,
s minden szépszívű ácsolója
a békességnek.

Kiss Ilona rajza

ANDERSEN

A hóember

Hej, de pompás hideg van! Csak úgy csikorog minden tagom! — kiáltott fel elégedetten a hóember. — Új életet lehel belém ez a jeges szél! De mit bámul rajtam az az izzóképű odafönn? — A napot gondolta, amely éppen akkor hajlott nyugovóra. — Felőlem bámulhat, ugyan nem hunyorgok, szemem se rebben!

Csakugyan, meg se rebbent a szeme, a két háromszögletű széndarab. De annál jobban villogtatta a fogait; tehette, mert egy gereblye feje volt a szája.

Gyereksereg ujjongó kiáltásai közepette született, szánkócsilingelés, ostorpattogás köszöntötte.

Lenyugodott a nap, átadta helyét a teliholdnak; most annak fényes, kerek arca ragyogott az égen.

— No, most meg a másik oldalról bámészkodik! — bosszankodott a hóember, mert azt hitte, megint a nap jelent meg az égen. — Úgy látszik, sikerült leszoktatnom róla, hogy olyan utálatos meleget árasszon rám. Most már nincs ártásomra, inkább világít nekem, hogy láthassam magam. Csak azt tudnám, mit kell csinálni, hogy az ember elmozdulhasson a helyéről! De szeretnék lábra kelni! Akkor lemehetnék a jégre, korcsolyázhatnék, ahogy a fiúktól láttam. De hiába, moccanni se tudok!

— Tudsz! Tudsz! — ugatta a házőrző. Kicsit rekedt volt, amióta a meleg kályha mellől kiküldték házat őrizni. — Tudsz majd futni, ne félj! Megtanít rá a nap! Láttam tavaly, hogy elbánt az elődöddel. Ti mind futni szeretnétek, s a végén másképp kell futnotok, mint ahogy elképzeltétek. Majd a nap megtanít.

— Mit mondasz pajtás? — fülelt a hóember. — Az tanítana meg rá, az a fényesképű odafönt? Hiszen az fél tőlem! Az előbb keményen ránéztem, s mindjárt elbújt előlem, most aztán a másik oldalról próbál megközelíteni.

— Nem tudsz te semmit! — csaholta fölényesen a kutya. — Nem is csoda, hiszen most pacsmagoltak össze! Ez, amit most látsz, a hold, ami meg elbújt a föld alá, a nap volt. Holnap majd előbújik megint, és úgy megfuttat, hogy az árokpartig szaladsz, meglásd! Hamarosan időváltozás lesz, jelzi már a hátsó lábam, úgy szaggat, hogy az csak az idő fordulását jelentheti.

— Nemigen értem, mit beszél — tűnődött magában a hóember —, de valami rosszat sejtek a szavai mögött. Aki az előbb úgy rámsütött és megbámult, akit a kutya napnak nevezett, az rosszakaróm, úgy sejtem.

— Úgy! Úgy! — ugatott a kutya, aztán hármat fordult a maga tengelye körül és behúzódott a házába.

Igazat jósolt a kutya hátsó lába: reggelre csakugyan megváltozott az idő. Nedves, sűrű köd ülte meg a tájat. Napkelte előtt szél kerekedett, kemény téli szél, csontjáig hatolt az embernek. Aztán előbukkant a nap és tündérkertté varázsolta a vidéket. A fákon, bokrokon zúzmara fehérlett, mintha illatos virágzuhatag lepte volna el az ágakat. A megszámlálhatatlan ágak, gallyak finomrajzú erezete, amit a nyári lomb elrejtett a szem elől, most tisztán látszott, fehéren sugárzott, külön-külön minden apró ágacska. A szomorúfűz olyan elevenen hajladozott a szélben, mint nyáron. Csodálatos tündöklés volt a táj. Hát még amikor magasabbra hágott a nap. Úgy villogott, szikrázott a hólepte vidék, mintha gyémántpor szitált volna az égből, s a hótakarón fehérfényű, nagy gyémántdarabok sziporkáznának. De azt is hihette volna, aki látta, hogy ezer meg ezer kicsi gyertya hófehér lángja libeg a földön.

— Ó, de gyönyörű! — kiáltott fel egy fiatal lány, aki egy ifjúval lépett ki a kertbe. Éppen a hóember előtt álltak meg, s elgyönyörködtek a tündöklő fákban. — Nyáron se látni szebbet! — mondta és felragyogott a szeme.

— Ilyen legényt se látni nyáron, mint ez! — mutatott az ifjú a hóemberre. — Daliás legény!

A lány fölnevetett, intett a hóembernek, aztán játékosan elszaladt a havon, amely úgy ropogott a lába alatt, mint a keményített gyolcs.

— Hát ezek kicsodák? — kérdezte a hóember a házőrző kutyától. — Te régóta itt szolgálsz, nem ismered őket?

— Dehogynem — felelte a kutya. — A lány néha megsimogat, az ifjú meg csontot ad. Őket nem harapom meg.

— De mifélék? — faggatózott a hóember.

— Jegyesek — morogta a kutya. — Majd beköltöznek egy ilyen házikóba, mint az enyém, és együtt rágják a csontot.

— Van olyan tekintélyük, mint nekem vagy neked? — kíváncsiskodott tovább a hóember.

— Hogyne volna! Hiszen az uraságokhoz tartoznak! Mondhatom, édeskeveset tud, akit csak tegnap gyúrtak! Bezzeg én eleget éltem, sok mindent tapasztaltam, ismerem az udvar meg a ház népét. Volt olyan idő is, amikor még nem tartottak láncon. Úgy, úgy!

— De jólesik ez a hideg! — mondta kis idő múlva a hóember. — No, hát mesélj tovább! Csak láncodat ne csörgesd, mert attól fejfájást kapok.

— Úgy bizony, úgy, úgy! — folytatta a kutya. — Én is voltam valamikor kicsi kutya, kicsi és kedves, ahogy mondták rólam. Bársonyszéken heverésztem odabenn az uraságok házában, a legfőbb uraság ölében feküdtem, simogattak, becézgettek, hímzett kendőcskével törülgették tisztára a lábaimat; „gyönyörűségem", „aranyos kutyácskám", mást se hallottam egész nap. Egy nap aztán azt mondták, hogy már igen nagy vagyok, s a szakácsnénak ajándékoztak. Lekerültem hát a pincelakásba. Te éppen beláthatsz oda, megláthatod a kamrát, ahol olyan nagy úr voltam, mert az voltam a szakácsné kamrájában is. Ez már nem volt olyan fényes hely, de sokkal

kényelmesebb: nem cibáltak, ráncigáltak a gyerekek, mint odafönn. Enni még többet kaptam, mint azelőtt. Külön vánkosom volt, amin aludtam, s még kályha is volt a szobában. Ilyenkor, télidőben az a legnagyobb kincs a világon! Úgy megbújtam alatta, hogy még a farkam csücske se látszott ki. Ó, még ma is arról a kályháról álmodom! Úgy, úgy.

— Hát olyan szép az a kályha? — kérdezte a hóember. — Hasonlít hozzám?

— Mindenben az ellentéted! — felelte a kutya, és elábrándozott: — Fekete, mint a szén, hosszú, karcsú nyaka van és réztrombitája. Ha fát eszik, s ha evett, láng csap ki a szájából. Ó, milyen gyönyörűség a közelében lenni, hozzásimulni, alája bújni! Onnan, ahol állsz, éppen leláthatsz a szakácsné kamrájába.

A hóember odanézett, s meg is látta azt a fekete, fényesre dörzsölt, réztrombitás jószágot, amelyből pirosan világított a tűz. Különös érzés szállta meg a hóembert, maga se tudott rajta eligazodni, mit érez. Aki nem hóembernek született, talán úgy nevezné: szerelem.

— És miért hagytad el őnagyságát? — kérdezte a hóember. Úgy érezte, a kályha csak női lény lehet.

— Mert kényszerítettek rá! — mondta a kutya. — Kitessékeltek a kamrából és láncra kötöttek. Megharagudtak rám, mert a legkisebbik úrfinak beleharaptam a lábába. Pedig igazam volt — miért rúgta félre a csontot, amit rágtam! De ők nem adtak igazat nekem, s azóta láncot hordok, még szép érces hangom is odalett, hallod, milyen rekedt vagyok? Úgy, úgy! Ez lett a nóta vége!

De a hóembernek már máshol járt az esze: a pincelakás ablakát bámulta, nézte a kályhát, amely négy vaslábon állt és éppen olyan derék termetű volt, mint ő maga.

— Olyan furcsán ropog bennem valami! — mondta aztán a kutyának. — Bejuthatok-e valaha abba a szobába? Igazán szerény kívánság, az ilyenek teljesülni szoktak. Legforróbb vágyam ez, egyetlen vágyam, nincs igazság a földön, ha ez nem teljesül. Lemegyek abba a szobába, meg kell ölelnem azt a teremtést, ha másképp nem juthatok hozzá, hát az ablakot nyomom be!

— Pedig oda nem juthatsz be! — mondta a kutya. — Ha meg valami módon mégis hozzá tudsz érni a kályhához, nyomban véged van. Úgy, úgy!

A hóember egész álló nap sóvárogva bámult be az ablakon. Alkonyattájban még meghittebb, hívogatóbb volt a szoba, a kályha szelíd piros fényt árasztott, szebbet, mint a nap, szebbet, mint a hold, olyat, mint a kályha, amikor jól megrakják. Néha kinyitották az ajtaját, s ilyenkor vörös lángnyelvek csaptak ki rajta, rózsaszínűre festették a hóember vágyakozó arcát.

— Ó, nem bírom tovább! Nem élhetek nélküle! — sóvárgott a hóember. — Milyen kedves, és milyen jól illik neki, ha kiölti a nyelvét!

Hosszú volt a téli éjszaka, de a hóembert elszórakoztatták ábrándos gondolatai, amelyektől csak úgy csikorgott a feje.

Reggelre jégvirágok nyíltak a pincelakás ablakain; szépek voltak, szebbeket még a hóember se látott, de hiába voltak szépek, ha eltakarták tőle a kályhát. A jégvirágok egyre dúsabban nyíltak, nem akartak elolvadni; csikorgó, csontfagyasztó hideg volt, amolyan hóembernek való idő. De a mi hóemberünket ez sem vigasztalta boldogtalanságában. Rabul ejtette szívét a fekete derekú kályha.

— Komisz betegség ez, hát még egy hóembernek! — gondolta részvéttel a kutya. — Engem is elővett, de szerencsére túlestem rajta. Úgy, úgy! Időfordulás lesz, meglátod!

Úgy is lett, a hideg megenyhült, olvadni kezdett. Ahogy langyosodott az idő, úgy rokkant, úgy soványodott a szegény hóember. Nem szólt, nem panaszkodott, s ez már igazán rosszat jelentett.

Egy reggel aztán összeroskadt. Csak szürkés hókupac maradt a helyén, meg egy seprűnyél, amely a gerince volt.

— Most már értem, miért volt olyan nyugtalan — bólogatott a kutya, amikor meglátta. — Söprűnyél volt a testében, az izgett-mozgott benne, nem csoda, hogy mindig mehetnékje volt. Úgy, úgy!

Aztán elvonult a tél is.

— Fuss! Fuss! — kiáltotta utána a kutya, a kislányok meg ezt zöngicsélték az udvaron:

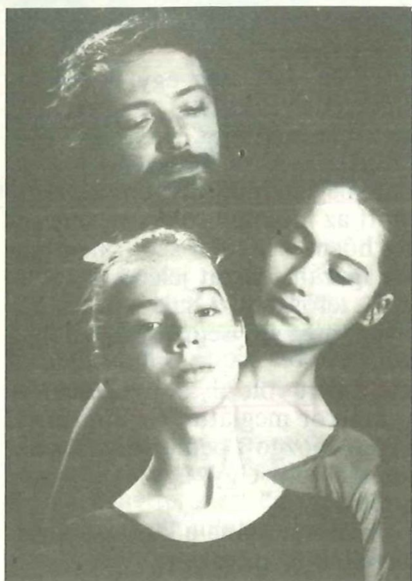
Levélke, bújj ki az ághegyen!
Füves rét, zöld takaród legyen!
Kakukk, fürj, pacsirta, szólj vígan!
Virág nyit, tavasz jön — itt suhan!
Énekeld velem, te kismadár:
nem jön a hideg tél vissza már!

És a hóemberre nem gondolt már senki.

Rab Zsuzsa fordítása

Kiss Ilona rajza

„Úgy érezték mindannyian: a delelő nap gyermekei ők."

A verssorokat **Pilinszky János: A nap születése,** valamint a **Kalandozás a tükörben** című költeményekből válogattam.

Markó Iván Kossuth-díjas művész 1947-ben született Balassagyarmaton. 1967-től 1972-ig a Magyar Állami Operaház táncművésze volt. Ezután Maurice Béjart brüsszeli társulatához, a XX. Század Balettjéhez szerződött. 1979-ben a végzős balettnövendékek ösztönzésére hazajött és a Győri Balett alapítója lett. 1981-ben megindította a győri Gombos Ferenc Általános Iskola balettévfolyamát. Az itt végzett növendékek most szeptembertől szakközépiskolai képzésben vesznek részt. Felesége Gombár Judit Jászai-díjas művész, jelmez- és díszlettervező, a közös álmok másik megvalósítója. Nagysikerű előadásaik itthon és külföldön méltán teszik híressé őket.

Bemutatjuk

Markó Iván táncművész koreográfust

A legmegrázóbb vers, az örökké füledben csengő muzsika vagy a behunyt szemmel is magad elé képzelt festmény sem ad külön-külön akkora élményt, amekkorát a mozdulat, a zene és a kép együttese adhat. Mit tehet akkor a szó? Nem sokat, hiszen csak elszürkíti az átélt varázslatot.

Hogy mégis a szóhoz folyamodom, annak az az oka, hogy tovább szeretném adni a csoda pillanatainak töredékét. S hogy verssorokat hívok segítségül, bocsássátok meg nekem.

Ülök a nézőtéren. Táncol a Győri Balett. Az előadás címe: Az álmok ura. Hol boldogság, hol borzongás kerít hatalmába. Úgy érzem magam, mint gyermekkoromban, amikor anyukám mellett kuporogva lapozgattuk a mesekönyvet. Színházban vagyok, mégis otthon érzem magam. Mi ez a furcsa érzés? Mese vagy valóság?

Katika (Kántor Katalin) balettnövendék. Gyakran álmodozik. Ilyenkor megjelenik előtte ideálja, a Tükör-lány (Popova Alészja) és egy titokzatos lovag, az Álmok ura (Markó Iván), aki Tükörországba vezeti.

Mint az álomban, úgy indult el,
oly súlytalanul,
lebegő léptekkel...
Tükörországnak belseje felé.

...A gyöngyházfényű félálom mezejében hatalmas csatát vívnak egymással a feketék és a fehérek. Hiába minden. A fehérek lassan elhullanak, győznek a feketék.

Ekkor történt, hogy
számos csillag
elhatározta, összefog,
hogy apró fényeik közös
nagy fényességet varázsoljanak.

Az Álmok ura és a Tükör-lány a mozdulat, a tánc segítségével feléleszti a fehéreket, és egy fehér rózsa érintésével a gonoszok álarcát is levarázsolják. Így jutnak el együtt a Tánc Birodalmába:

El is indult vagy ezer csillag
egymásfele. Ezer irányból,
ezer úton ezernyi csillag
elindult a sötétség pereméről,
hogy az égbolt tátongó közepén
közös ragyogást alapítsanak.

Igen. Ez volt ez a kettős érzés. Néző voltam, mégis ott voltam közöttük. Szinte együtt táncoltam velük. Éreztem a rózsa illatát, kezük melegét, szemük biztatását. Tudtam, hogy a mindennapos fáradhatatlan, alázattal és kitartással végzett munka, a hittel eltáncolt mese legalább arra a pillanatra — amíg együtt vagyunk — megtisztítja a tükröt, boldogsággal tölt el mindannyiunkat. Így lesz a mese is valóság, a valóság is mese.

De az álmok véget érnek. A tavaszról és a télről festett gyönyörű színpadképek a csillaglóval és a mesés álmokkal együtt az újabb előadásig szertefoszlanak.

s a tükör lassan
megint csak tükör lett.
Azt mutatta, mi elébe került.
Egyedül azt, és semmi mást.

Katika zokogva rohant balettmesteréhez és átölelte. A mester a rúdhoz vezette. Kemény, szigorú arcáról ezt olvashattuk: aki szembenéz a balett-terem tükrével és csakugyan dolgozni akar, az mindent el tud érni. A kislány megnyugodva kezdte el a gyakorlatot.

Viharos taps következett. Én csak ültem. Nem mozdult a kezem. Néztem a boldog arcokat. Igen: *a delelő nap gyermekei ők.* Majd fölálltam és boldogan tapsoltam a többiekkel. *Ünnep volt ez, valódi ünnep!*

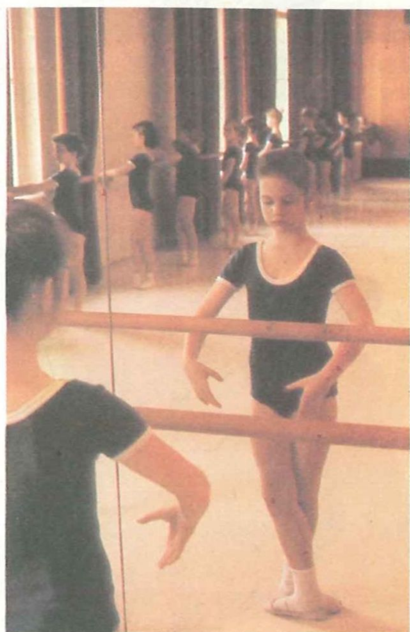
Zentai Mari

1.

3.

4.

2.

1. Prospero

2. Balettvizsgán
Az álmok urában

3. Az álmok ura

4. Balettóra

Fotók: Korniss Péter

Vendégváró kifli

Vendégségben jártam. A háziasszony illatos, ropogós kiflivel kínált. Megkérdeztem tőle, hogyan készíti, milyen alkalmakra süti?

— Minden nagyobb ünnepre készítek. Ezzel várjuk, akit szeretünk.

A kifli receptje: ½ kg lisztet, ¼ liter tejet 5 dkg zsírral vagy vajjal, egy evőkanál olajjal és kevés tejjel, cukorral, cseppnyi sóval felfuttatott 1 dkg élesztővel összegyúrunk. Alaposan megdagasztjuk. A dagasztást jó meleg helyen végezzük, hogy meg ne hűljön a tészta. Ezután gombócokra szaggatjuk. Kb. 15 db-t készítünk belőle. Nyújtófával csíkokra nyújtjuk, majd kifli formára göngyölítjük. Tepsibe rakjuk, és letakarjuk, hogy megkeljen. Kelesztés után tojással megkenjük, és sós köménymaggal meghintjük. Jó meleg sütőben pirosra sütjük.

Próbáljátok meg ti is! Kétszeres adagot is készíthettek. Kérjétek édesanyátok vagy nagyanyátok segítségét. Várjátok ti is ezzel az egyszerű süteménnyel azt, akit szerettek!

K. R.

A rajzokat az Országos Béketanácstól kaptuk.

ANTON CSEHOV

Ványka

részletek

A kilencesztendős Ványka Zsukov, akit három hónapja inasnak adtak Aljahin csizmadiához, karácsonytájt egy éjszaka nem feküdt le aludni. Megvárta, míg gazdája és a segédek elmennek a hajnali istentiszteletre, kalamárist, rozsdás hegyű tollat csent a mester szekrényéből, maga elé terített egy gyűrött papírlapot, és nekifogott az írásnak. Mielőtt az első betűt leírta volna, egyszer-kétszer riadtan pislantott az ajtóra, ablakra, rásandított a sötét szentképre, amelynek két oldalán kaptafákkal megrakott polcok nyúltak... Szakadozott sóhaj tört fel belőle. A papír a lócán feküdt, ő pedig térden állt a lóca előtt.

„Kedves Nagyapó, Konsztantyin Makarics! — írta. — Hát levelet írok neked. Boldog karácsonyt és minden jót kívánok neked a jóistentől. Nekem nincs apám, édesanyám sincs, te maradtál csak egyedül!...

Tegnap nagyon megvertek. A mester a hajamnál fogva kicibált az udvarra, és a lábszíjjal igen helybenhagyott, mert amikor a kisgyereküket rengettem a bölcsőben, véletlenül elaludtam. A héten meg a mesterné sózott halat tisztíttatott velem, és én a hal farkánál kezdtem, ő meg fogta a halat, és fejjel a számba tömte. A segédek folyton csúffá tesznek, vodkáért küldenek a kocsmába, és rám parancsolnak, hogy lopjak uborkát a mesteréktől, a mester meg üt, ahol ér. Ennivaló meg nincsen. Reggel kenyeret adnak, délben kását, aztán este is kenyeret, teát nem, scsit sem, azt maguk zabálják meg a mesterék. Aludnom meg a pitvarban kell, és amikor a kisgyerekük sír, én nem alszom, hanem a bölcsőt rengetem. Kedves nagyapó, a jóistenre kérlek, vigyél haza innen a faluba, itt nem tudok megmaradni... Lábadhoz térdelek, és mindig imádkozom érted, csak vigyél innen, mert meghalok...

Moszkva nagy város. A házak mind úri házak, és sok ló van, de birka nincs, és a kutyák nem harapósak. Itten nem járnak betlehemes gyerekek, és senkit sem engednek fel a kórusra énekelni, egyszer meg láttam egy boltban, a kirakatban horgokat, amiket bottal együtt adnak el, és láttam mindenféle halat, igen drágákat, és még olyan horog is volt, amelyik egypudos harcsát is elbír. És olyan boltokat is láttam, ahol mindenféle puskák vannak, olyanfélék, mint az uraságé, és vagy száz rubel az ára mindegyiknek... A hentesboltban meg fajdot meg császármadarat és nyulat is árulnak, hogy hol lőtték őket, azt nem mondják meg a székállólegények.

Kedves nagyapó, majd ha az uraságéknál felállítják a karácsonyfát a sok édességgel, kérj nekem egy aranydiót, és tedd bele a kis zöld skatulyába. Olga Ignatyevától kérj, mondd, hogy Ványkának. ...

Gyere értem, kedves nagyapó... A Krisztus nevére kérlek, vigyél el innen engem. Essék meg a szíved rajtam, boldogtalan árván, mert mindig csak vernek, és rettenetesen éhes vagyok, és olyan borzasztó ez, hogy nem tudom elmondani, és mindig sírok. A múltkor meg úgy fejbe ütött a mester a kaptafával, hogy elestem, és alig tértem magamhoz. Igen rossz az életem, még a kutyának is jobb... És tiszteltetem Aljonát is meg a sánta Jegorkát meg a kocsist, a harmonikámat pedig ne add oda senkinek! Maradok unokád, Ivan Zsukov, kedves nagyapó, gyere értem!"...

Ványka négyrét hajtotta a teleírt lapot, és belecsúsztatta a borítékba, amelyet előző este vett egy kopeken... Egy darabig töprengett, aztán megmártotta a tollat és ráírta a címet:

NAGYAPÓNAK, FALURA

Aztán megvakarta a fejét, gondolkodott, és odabiggyesztette még: „Konsztantyin Makaricsnak". Elégedett volt! Senki sem zavarta meg az írásban. Fejébe csapta sapkáját, de a bekecset már nem kanyarította magára, egy szál ingben futott ki az utcára...

A székállólegények, akiket előző este kikérdezett, azt mondták neki, hogy a leveleket postaládába kell dobni, s a postaládákból viszik szét az egész világba csengős postatrojkákon a részeges postakocsisok. Ványka elszaladt az első postaládáig, s a drága levelet bedobta a résen...

Rab Zsuzsa fordítása

Hegyi Márta rajza

Luca, Luca, kitty-kotty

Még a nyáron történt. Félfüllel hallgattam a rádiót, oda-oda figyeltem, ha valami érdekesebb dolog megragadott.

Egyszer csak csengők, kolompok nyers, eleven hangjai szólaltak meg. Kamaszos fiúhang kérdezte:

— Jó napot kívánok! Szabad-e lucázni?

— Nem szabad! — hangzott az elutasító válasz.

— Akkor a kendtek tyúkja f...sék, a többié meg tojjék! — hallatszott a népszokásokban nem ritka, kissé szemtelen felelet. A kamaszhang újra kérdezett:

— Hát kendteknél szabad-e lucázni?

— Szabad! — válaszolta egy kedves hang. A gyerekek rázendítettek, citerakísérettel énekelték:

Luca, Luca, kitty-kotty, kitty-kotty,
Tojjanak a tyúkok!
Luca, Luca, kitty-kotty, kitty-kotty,
Nénémasszony litty-lotty!

Majd újra egy fiúhang:

Tyíkjai, lúdjai, jó tojók legyenek!

Újra felhangzott a titokzatos szövegű dal:

Luca, Luca, kitty-kotty, kitty-kotty!
Gelegenye kettő, három.
Szárazkörtét várom. Ha nem adnak szalonnát,
Levágom a gerendát. Ha nem adnak hurkát,
Elviszem a Gyurkát! Luca, Luca, kitty-kotty...

Majd ismét egy fiú következett:

Ennek a gazdának annyi disznója legyen,
Az egyik ólba befusson, a másik ólból kifusson,
A harmadikba is jusson!
Luca, Luca, kitty-kotty, kitty-kotty.

MTI fotó

Vékonyka hang kiáltotta:

Ennek a lánynak akkora nyelve legyen,
mint a tepsi!
Úgy forogjon, mint a nagypénteki kereplő!

Megint rákezdte a kórus és a citerák:

Luca, Luca, kitty-kotty, kitty-kotty!
Gelegenye kettő, három, szárazkörtét elvárom.
Majd meglátom, mit adtok. Amit adtok elveszem,
Hazaviszem, megeszem.

Szép dunántúli kiejtéssel, érthetően egy fiú jókívánságai következtek:

Adja az Isten, hogy ennek a gazdának
annyi pénze lögyön, mint a tengör vize!
Sok csibéje, lúdja lögyön kendtöknek,
mint égen a csillag, fődön a fűszál!

Végezetül még egyszer elharsogták, most már dallam nélkül:

— Luca, Luca, kitty-kotty, kitty-kotty. Tojjanak a tyúkok! — A műsor véget ért. Kíváncsian figyeltem, kik voltak ezek a vidám, ízes beszédű gyerekek. Miért közvetít a rádió 35 fokos melegben téli népszokást? Rövidesen megtudtam, hogy a Szedresi Általános Iskola Úttörőegyüttesét hallottam. Az országos úttörő népzenei és művészeti fesztiválon szerepeltek nagy sikerrel. Erről adott híradást a Népzenei Hangosújság.

Levelet írtam az iskolába, hogy szeretném bemutatni a fiúkat a Kisdobos olvasóinak. Szabó József népművelő, az együttes vezetője írt kedves választ. A gyerekek nyaralnak, táboroznak, csak ősszel találkozhatom velük. Addig is elküldte az érdekes előadás magnetofonfelvételét, s megírta a szereplés történetét.

1955-ben alakította az együttest az iskola vezetőinek kérésére. A falu kisiparosai pénzt adtak a csoportnak, hogy ruhát, hangszereket vásárolhassanak.

Elhatározták, hogy felelevenítik falujuk, Szedres, és szűkebb hazájuk, Tolna megye népszokásait. A tíz fiú és a két kislány szorgalmasan tanulta a népdalokat, köszöntőket, sokat gyakoroltak. Hamarosan megkezdődtek a szereplések is, s nem maradt el a siker sem. A környékbeli falvakban nagy szeretettel fogadta őket a közönség. Az Úttörőszövetség által meghirdetett népzenei versenyben a legmagasabb elismerést is elnyerték. Szerepeltek a rádió által is közvetített gálaműsorban.

A Kisdobos Szerkesztősége nevében további sok sikert kívánok:

Kóka Rozália

hogy is volt?

A legboldogabb karácsony

A háború utáni első karácsonyt írtuk... Még alig szedtük össze magunkat úgy-ahogy, no dehát a karácsony, az mégiscsak karácsony! Itt vannak a gyerekek — nem lehet az, hogy ne legyék karácsonyfa.

Szerencsére a felfőgyiek is eképp gondolkoztak, mert megjelentek hetipiac szokásos napján: egyik hat, másik nyóc kis karácsonyfával. Persze nem pénzé, cserebere piac folyt akkor, kinek mije akadt felesleges — vagy amit nélkülözni tudott. A fiamnak vót egy kinőtt kabátja, azé sikerűt szereznem egy szép fenyőt. Úgy még nem örültek karácsonyfának, mint annak. Igenám, de mivel díszítsük?

No, gyerekek — mondom én: ki milyen ügyes? Keresgéljünk. Több se kellett! A pincétű a padlásig, az utolsó ládafiát is feltúrták. Csudák-csudája, a háború csak az értékeket pusztította, mert a hátsó nyárikonyha sarkába meglelték a régi díszeket. Összetaposva, sárosan ugyan, de elékerült egy pár papírangyalka, kisimítva eltett aranypapír. Ó, hát ezek kincsek! A sáras angyalkákot vigyázva lemostuk, szárítgattuk. Csak úgy mosolyogtak ránk. Ettű még inkább lázbagyöttek a gyerekek. Az egyik szekrényfiókba selyempapírt találtak... ez az, megvan a szaloncukorho a papír! Csakhogy nincs bele szaloncukor... Eszembe jutott, hogy lyánykoromba egy-egy fél kockacukrot csavartunk selyempapírba, azt kötöztük a fára. Dehát nincs kockacukor se... Az utolsó félkilónyi kristálycukor maradékot megfőztük szaloncukornak. Jaj, csak pontosan eltanáljam a főzést — nehogy kőkemény égetettcukor legyék... Úgy vigyáztam, mintha az életem függne attú, hogy sikerül-e?

Jó Isten! Milyen türelmünk vót! Egész nap úgy dógoztunk, mint a megszállottak... A gyerekek hosszúkás téglalapokra szabdalták a selyempapírt. A két végin benyiszálták apróra, ahogy az igazi szaloncukorná szokás. A cukor ragadt egy cseppet, de mire becsomagolták, egészen valódi formája lett.

Nekem vót még egy meglepetésem: vízzel összegyúrtam egy keves lisztet, a tésztábú apró karikákot, pereceket formáztam. Rózsaszínűre süttem a búbosba. Ez lett a fára habcsók helyett. Szerintünk szebb, mint az igazi díszek.

A gyiók tompa végibe gyufaszálat gyugtunk, úgy köttük fel a fára. Mit ne mongyak, a kerek világ legszebb karácsonyfája lett!

Szőke Anikó 8 éves tanuló rajza, Kecel

Részlet **Pető Margit: Rozmaring ága, virágnak virága** című könyvéből

Hétmérföldes csizmában

Összeállította Gaál Ödönné
rajzolta Görög Júlia

Én, Télfürkész, vidám tagja vagyok az Évszakfürkészek társaságának. Mégis azt tartják rólam, hogy decemberben az Őszfürkésszel csatározom, márciusban pedig a Tavaszfürkésznek nem akarom átadni a helyem. Tudom, hogy a **csillagászati tél** december 22-én kezdődik. Ilyenkor, a téli napfordulón, a Nap későn kel, reggel ½8-kor, és korán nyugszik le, délután 4 óra előtt pár perccel. Vagyis, amikor a nappalok a legrövidebbek, és a sötétség a leghosszabb ideig tart. Küldöm is aludni az erdei állatokat, a fákat, a növényeket. Küldeném a gyerekeket is, de nekik iskolába kell menniök, és ők nem rám figyelnek, hanem az órára. Téli fürkészkedésemmel nem vitát, hanem békességet akarok, és szeretetet, örömet osztani. Ezért varázsolok a már fagyos ágakról zöld és virágzó ágakat a vázákba, búzaszemekből friss zöld növénykét karácsonyra a kis jászol mellé vagy az asztalra.

Én nemcsak a jégvirágot szeretem az ablaküvegen, hanem mögötte a zöld és csillogó karácsonyfát, az adventi koszorút.

De szeretem a hóesést is, mert nem láttam még veszekedő gyerekeket hóemberépítés közben. Sikongó, kacagó szánkózókat, síelőket az erdőn, a hegyoldalon — azt igen. No de, ne én mondjam tovább, inkább ti fürkésszétek a tél titkait, örömét, hasznát és kárát (mert tud ám a tél csípni és harapni is)! Fürkésszétek ki, mivel tudnátok örömet szerezni másoknak, Borbála, Mikulás, Luca, Ádám—Éva, Karácsony és Szilveszter napján, illetve december 1-től 31-ig. Mert azért ősz ide vagy oda, december 1-jén itt a **meteorológiai tél!** Kifürkésztem!

C
C
A
C
B
C
C
B
A
B
A
B
A
A
A
A
B
B
A
B
C
B
B
A

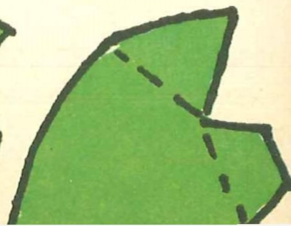
Asztali dísz karácsonyra

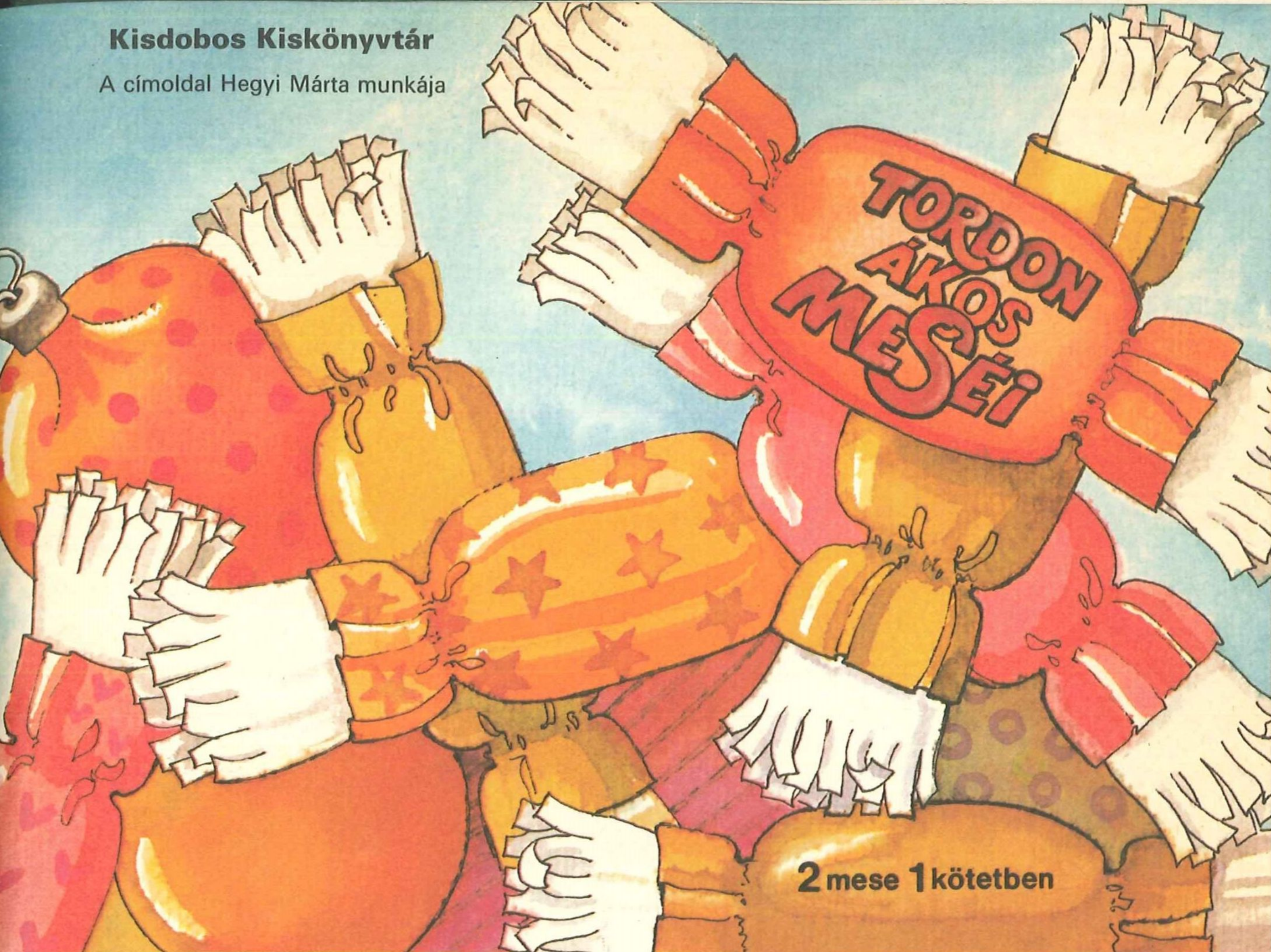
A túloldalon látható rajzokat vágd körül a vastag vonal mentén. A karácsonyfa palástját kúp alakúra hajtva ragaszd össze. Az ágakat hajtogasd meg a szaggatott középvonalon, a fekete vonalakat pedig vagdosd fel. Az A, B, C jelű pontozott részeket egyenként ragaszd úgy meg, hogy a kisebb oldal a nagyobb alá kerüljön. A legnagyobb ágat (A) ragaszd a kúpon jelzett (A) háromszögre, a (B) kisebb ágat a B jelre, a (C) jelűt a kúp tetején lévő legkisebb C jelű háromszögekre. A két sárga csillagot ragaszd össze (ezt bevonhatod arany csokipapírral). A kúp tetején vágj óvatosan egy kis rést és ebbe dugd a csillagot. Cérnára fűzve tűzd a szívet, a szaloncukrot, a csillagot a felragasztott ághegyekre. De díszítheted ízlésed és kedved szerint gyöngyökkel, flitterrel, csillogó aprósággal.

Győrffy Anna munkája

jómadár! — mondogatja a papám, pedig nem is turkáltam, csak az új golyóstollát próbáltam ki.

Nálunk nincs angyalos kép, de a nagymamámnál van. Az ágya fölött függ a falon. Én, sajnos, egészen másmilyen vagyok, nem hasonlítok az angyalokra. Elsősorban azért, mert nincs szárnyam. Figyelem a madarakat, vajon melyikre hasonlítok? Az állatkerti gólyára? A sétatéri gerlére, feketerigóra? Még a közönséges utcai verébre sem hasonlítok, legfőképpen azért, mert nincs szárnyam.

Szeretnék szárnyakat növeszteni. De hogyan?! Így megmaradok szárny nélküli kisangyalnak és szárnyatlan jómadárnak. Mégis, ha senki sem hallja, angyalmadárnak hívom magamat.

Egyszer azt álmodtam, hogy szárnyra kaptam. Igen, azt álmodtam: kinőtt a szárnyam, és röpködni kezdtem. A madarak kikacagtak, amikor megmondtam, hogy angyalmadár vagyok. És a nagymamám angyalos képének angyalkái is kikacagtak, mert nekik is megmondtam, hogy angyalmadár vagyok.

Nem szeretem, ha kikacagnak. Rajtam senki se nevessen! Röptömben nekiestem a kacagó madaraknak, aztán röptömben eltángáltam a kacagó angyalkákat. Verekedtem velük. A festett angyalkák sikoltoztak, és azt kiabálták, soha többé nem hoznak nekem karácsonyfát. Ezen én kacagtam, mert tudtam, hogy nem ők hozzák

egyre feljebb és feljebb az égig érő létrán. A díszekkel telt kosarakat, akárcsak a szaloncukrot, csigákkal húzták fel.

A létra egyik oldalán a papa állt, a másikon a mama. Hanem hiába keltek hajnalok hajnalán, ezzel a nagy munkával semmiképpen sem tudtak megbirkózni, hisz egyre magasabbra és magasabbra kellett hágniuk. Így aztán karácsonyeste, amikor a világ valamennyi karácsonyfáján már felragyogott a gyertyafény, és szikrázni kezdtek a csillagszórók, az égig érő karácsonyfa tövében egymagában álldogált a kisfiú. Álldogált és várdogált.

Telt-múlt az idő, és a szülők még mindig nem kerültek elő. Másutt már rég asztalt bontottak, sőt már az edényt is elmosogatták, de az égig érő karácsonyfa büszke tulajdonosainál még híre-hamva sem volt a karácsonyi vacsorának. A csodálatos karácsonyfa alja sötéten állt a lakásban, és a megbontott tetőn át metszően áradt be a karácsonyi szél fagyos lehelete. A kisfiú irhabundájában is fázott, didergett. Hát még a szülők, ők vacogtak csak igazában, odafenn az égig érő létrán, a hófelhős karácsonyi éjszakában! Ha lenéztek, semmit se láttak: szemük elől felhők takarták a város fényeit. A papa bajszára jégcsapok fagytak, a mama szemöldöke zúzmarás lett, az orrukra pedig jobb nem is gondolni!

Az égig érő karácsonyfa

Égig érő karácsonyfát kért egyszer egy kisfiú. Egy olyan kisfiú, akinek mindig minden óhaját és kívánságát teljesítették. A szülők most sem sajnálták a költséget, az időt és a fáradtságot, hisz egyetlen magzatukról volt szó, és tömérdek utánjárással beszerezték az égig érő karácsonyfát. Persze, a csillagokat verő karácsonyfa miatt ki kellett bontani a födémet és a tetőt is, különben hogyan is fért volna a szobába? De ki törődik ilyesmivel? Semmiképp se az olyan szülők, akik égig érő karácsonyfát vásárolnak.

Az égig érő karácsonyfához egy égig érő létra is kellett. Rendeltek hát egyet a létragyárból. Ha a karácsonyfadísz-árusok áru nélkül maradtak azon a karácsonyon, csak azért eshetett meg, mert az égig érő karácsonyfa feldíszítéséhez tenger sok dísz kellett.

A derék szülők telepakolták kocsijukat, sőt még az utánfutójukat is. Ám így is hétszer kellett fordulniuk. A szaloncukrot aztán már teherautókkal fuvarozhatták haza. Ezek után végre hozzáfoghattak, hogy méltóképpen felékesítsék a világ legcsodálatosabb karácsonyfáját. Melegítőbe bújtak, a melegítőre anorákot húztak, az anorákra bundát öltöttek, s így kapaszkodtak

a karácsonyfámat. Ezt legfeljebb csak a nagymamám mondja, de még ő sem hiszi el.

Míg az angyalkákkal verekedtem, havazni kezdett. Gyönyörű telet álmodtam. Arra ébredtem fel, hogy rettentően fázom. Nem csoda, mert a karácsonyfám alatt ébredtem fel. Igen, kigurultam az ágyból, és egészen a karácsonyfáig gurultam.

— Kisangyalom, megfázol! — ijedezett a nagymamám, aki karácsonyi szállóvendégünk volt.

— Ahá, a jómadár — mondta a papám —, már kora reggel szaloncukrot torkoskodik.

Gondoltam egyet, behunytam a szemem, és hármat tüsszentettem. És lám, azon nyomban, a harmadik tüsszentés után röpködni kezdtem a szobában. A nagymamám sikoltozott, a papám kiabált, a mamám visítva rohant be a szomszéd szobából. Én a csillár körül röpködtem, és azt rikoltoztam: nem vagyok kisangyal, nem vagyok jómadár, és csak akkor hagyom abba a röpködést, ha megígérik, hogy ezentúl mindig a becsületes nevemen szólítanak majd. Amikor megígérték, visszahussantam az ágyamba. Kicsit később kidugtam a fejem a takaró alól, és mit láttam? A papám javában torkoskodott, szaloncukrot legelt a fáról. Milyen jómadár a papám, gondoltam, de elnéző voltam, és egy kukkot se szóltam, csak huncutul vigyorogtam az ünnepi fenyőillattal teli szobában.

A többi gyerek már rég aludt, és aludtak a karácsonyi játékok is. Az álmok diós- és mákoskalácsillatot árasztottak. És aludtak a felnőttek is. Utolsónak a tévé bemondó nénije feküdt le, hiszen neki kellett elbúcsúznia a kedves televíziónézőktől. És a tévékészülékek is aludtak: a fekete-fehérek és a színesek is.

A kisfiú hirtelen rádöbbent, hogy ostoba módon a lehetetlent kérte. És a szülők is rádöbbentek az égig érő létrán, hogy nagy ostobaság minden képtelen kérés teljesítése, azaz teljesíteni akarása.

A kisfiú sírni kezdett, és ahogy könnyei a karácsonyfa alsó ágára hullottak: csoda történt. Az égig érő karácsonyfa formás kis fenyőfává változott, a megbontott tető nyílása eltűnt az égig érő létrával egyetemben, és a szülők is ott álltak mellette.

A jégcsapok eltűntek a papa bajszáról. A mama szemöldökéről eltűnt a zúzmara.

A szülők kibújtak a bundákból, és nevettek.

Lehámozták magukról a kucsmáikat, sáljaikat, és nevettek.

Levetették az anorákjukat, és nevettek.

Igen, nevetve álltak a karácsonyfa mellett, mintha azt nevették volna, hogy csak tréningruhát viselnek. Hogy karácsonykor melegítőben álldigálnak, s nem ünnepi díszben.

A fő, hogy végre megtarthatták a karácsonyestét!

És egyikük sem bánta, hogy karácsony éjszakáján fogyasztják el a karácsonyi vacsorát.

Ragyogtak a karácsonyfa gyertyái, csillogtak a díszek, és szikraesőt ontottak a csillagszórók. Az ajándékcsomagok felbontva hevertek a fa alatt. A papa a plafonra nézett, és bajszába rejtette szégyenkezését. A mama a csillárt nézte, és nem mert a papára pillantani. Aztán mégis egymásra néztek, összekacsintottak és nevettek.

A kisfiú is nevetett. Nevetett, és soha többé nem állt elő eget verő kérésekkel, kívánságokkal. Így például soha többé nem kért karácsonyra égig érő karácsonyfát, születésnapjára toronyórát aranylánccal és így tovább. A legnagyobb kívánsága egy testvérke volt. Esztendőre vagy kettőre teljesült a kívánsága: a mamának megszületett a kislánya. Így azóta karácsonykor ketten néznek mosolyogva a szoba közepén csillogó-villogó karácsonyfára.

Angyalmadár

A nagymamám kisangyalomnak szólít, a papám csak jómadárnak.

— Nézd, mit hoztam neked, kisangyalom! — mondogatja a nagymamám, ha meglátogat minket.

— Már megint a dolgaim között turkáltál, te

Mikor anyu beteg volt

Hogy mikor jöttünk rá arra, hogy a háztartás is külön tudomány? Akkor, amikor anyura ráparancsolt az orvos, hogy ha meg akar gyógyulni, tíz napig fel se keljen az ágyból. Addig minden természetes volt számunkra: a terített asztal, a tej, a friss kenyér, a tiszta lakás. Amikor átvállaltuk helyette a család ellátását, akkor jöttünk rá, mennyi munkát, tervezést és szervezést igényel a „terülj asztalkám".

Nem volt könnyű dolgunk, de sokat tanultunk e tíz nap alatt. Megismerkedtünk számos háztartási tudnivalóval. Takarítottunk, mosogattunk, bevásároltunk, sőt még főzni is megpróbáltunk! Tekintettel anyura, kímélő, diétás ételeket készítettünk. No és mi kezeltük a családi kasszát is! Követtük anyu utasításait, még ha nem is értettünk egyet vele, mert nem akartunk fölösleges izgalmakat okozni. A végén mindig bebizonyosodott, hogy neki van igaza.

Most azt meséljük el nektek, hogyan készítettük el az első diétás ebédet: húslevest, főtt húst tört burgonyával és almamártással.

A csirkét jól megmostuk folyó vízben, feldaraboltuk és 1 liter vízben feltettük főni. A zöldséget szintén folyó vízben mostuk meg. Előbb dörzsivel, majd késsel lekapartuk, újra megmostuk és hosszában negyedekre vágva tettük a levesbe. Ezután megsóztuk és kis lángon hagytuk lassan főni.

Majd megmostunk, meghámoztunk és szeletekre vágtunk egy kiló almát. Tettünk hozzá 3 nagykanál cukrot, egy szelet citromhéjat, és annyi vízbe tettük fel főni, amennyi éppen ellepte.

Végül megmostuk és ledörzsöltük a krumplit. Meghámozva, negyedekre vágva tettük fel főni annyi sós vízben, amennyi ellepte.

Először az alma főtt meg. Csak be kellett sűríteni a következőképpen: 3 evőkanál tejfölben simára kevertünk másfél púpozott kávéskanál lisztet és egy kevés almalevet. Ezzel óvatosan, folytonos keverés közben felengedtük a kompótot, majd felforraltuk.

Időközben megfőtt a krumpli is: anya azt mondta, hogy ne öntsük ki a levét, hanem öntsük egy csészébe, amibe előbb tegyünk egy fél kávéskanálnyi köménymagot, és egy késhegynyi vajat, mert számára gyógyszer ez a finom ital, megnyugtatja a gyomrát. Amellett egészséges is, hiszen értékes anyagok oldódnak ki főzés közben, kár veszni hagyni.

A krumplira ezután egy evőkanálnyi vajat tettünk, és a

burgonyatörővel simára törtük, kissé megsóztuk, majd lefedve félretettük ebédig.

Nemsokára a levesben lévő hús is megpuhult. Ekkor tettünk a levesbe félmaréknyi vékonymetéltet és egy kis apróra vágott petrezselymet. Néhány pillanatig forrni hagytuk, majd tálaltuk.

A levesből kiemeltük a húst, előmelegített tálra tettük, s mellé nagy merőkanállal félgömb alakú burgonyahalmokat raktunk. Az almamártást külön tálba tettük.

Anya boldog volt. A szép tálalást is megdicsérte. Az első ebédünk nagy sikert aratott a családban. És szerencsére anya hamarosan meggyógyult. Azóta mi is többet vállalunk az otthoni munkákból. Kíváncsiak lennénk, más gyerek segít-e a háztartásban? Mi is beszámolunk majd nektek arról, mi újat tanultunk.

Petra és Peti

Görög Júlia rajzai

Egy az ötvenmillió közül

Budapesten csakúgy, mint a világ számos városában, 1988. szeptember 11-én megrendezték minden idők egyik legnagyobb tömegmegmozdulását, a **Sport Aid '88** elnevezésű nyílt utcai futóversenyt. A segélyakción, mely az éhező afrikai gyerekek megsegítéséért indult, ötvenmillióan vettek részt.

Bratka Bori a budapesti Május 1. úti Általános Iskola 6. osztályos tanulója. Ő egy az ötvenmillió futó közül.

— Mikor és hogyan szántad el magad a futásra?

— Negyedikes voltam, amikor először vettem részt a Futapest szervezésében indított Sport Aid akción. Nővérem indult akkor, ő is szólt, de az iskolában is hívták a gyerekeket.

— Idén már magától értetődő volt az indulásod?

— Igen. Nem vagyok sportember, de edzem magam. Esténként a barátaimmal futok a háztömb körül vagy a ligetben. Nem győzni akarok. Egyszerűen részt akartam venni ezen a szép akción.

— Mesélj arról a vasárnapról.

— Fél tízkor érkeztünk a nevezés helyszínére. Ott befizettünk ötven forintot, ezzel támogatjuk a gyerekeket. Ezek után megkaptuk a rajtszámunkat, és beálltunk a többiek közé. Nagyon sokan voltunk. Voltak igen idős emberek, és egészen kicsi, ötévesforma kistörpék is. Negyed tizenegykor indult a verseny. Az öt kilométeres távon indultunk. Két kilométerig nagyon jól bírtam, aztán kezdtem elfáradni. Tudtam, megállni nem szabad, így egészen apró, kocogó léptekkel folytattam az utat. A táv vége felé az oldalam is nagyon hasogatott, de kis idő múlva elmúlt. Jó volt az a sok buzdítás, amit útközben kaptunk, de a legszebb élmény a beérkezés pillanata volt. A Népstadion tele volt emberekkel, tapsoltak és gratuláltak. Lerogytam a fűre, alig szuszogtam, de boldog voltam.

— Miért fontos neked, hogy mindig indulj ezeken a versenyeken?

— Nem azért, hogy én legyek az első. Az a fontos, hogy én is tegyek valamit. Másképp nem tudok segíteni!

— Akkor is segítenél, ha egyszerűen föladnád azt a pénzt egy csekkszámlára.

— Igen. De így én meg is dolgoztam ezért. Tettem értük!

Z. M.

FUTAPEST '88

adidas

A 261,162

THE RACE AGAINST TIME

SUNDAY SEPTEMBER 11, 1988

UP AND RUNNING WITH THE HELP OF ICL UP AND RUNNING WITH THE HELP OF ICL UP AND RUNNING WITH THE HELP OF ICL

Bori rajtszáma

BETŰZGETŐ

Az első osztályosok oldala

Nézd, milyen szép a karácsonyfám! Betűkkel díszítettem föl. Tudod hogyan? Leírtam a karácsonyfa mellé.

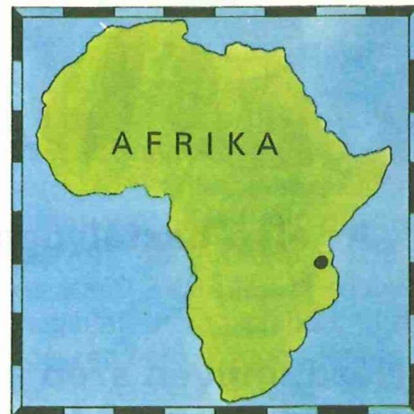
Nagy örömet szerezhetsz nagyszüleidnek, kedves rokonaidnak, barátaidnak azzal, ha te fested meg a karácsonyi üdvözlőlapot. Anyu vagy apu biztosan segít majd megcímezni és feladni.

Ne felejts el ajándékot készíteni a szüleidnek! De tartsd titokban az ünnepig!

Rajzolta **Marék Veronika,** szaktanácsadó **Winkler Márta.**

Ünnep fenyőfa nélkül

Furcsa érzés kerít hatalmába, miközben Pócs Tamás barátommal felfelé kapaszkodunk az Uluguru-hegység keleti oldalán. Karácsony délutánja van. Otthon, Magyarországon már minden család karácsonyfát díszít. Minden gyerek várja az esti gyertyagyújtást, s titokban abban reménykedik, estefelé a hó is hullani kezd majd nagy pelyhekben. Itt viszont forrón tűz a nap, a trópusi fák ágai között kíváncsi kolubuszmajmok figyelik csoportunkat. Fantasztikus vízesés mellett kapaszkodunk egyre feljebb, ahol a patak simára nyalta a sok százmillió éves ősi kőzettömböket.

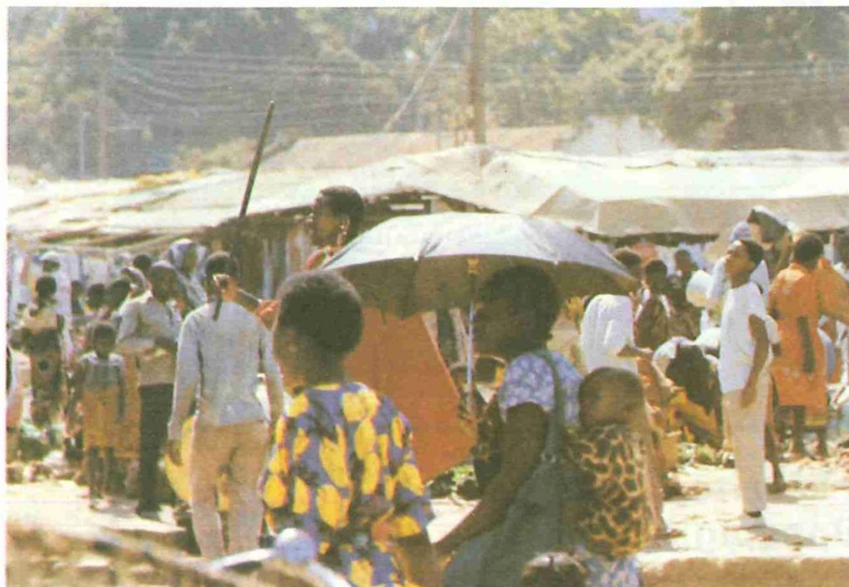
Pócs Tamás botanikus, a növényvilág tudósa. Hét éve tanít Afrikában, a tanzániai Morogoro városka egyetemén. Minden fát, minden virágot ismer, és persze mindent tud a környék lakóiról is.

Alkonyat felé — visszatérőben a kirándulásról — kis falu mellett visz az utunk. Több házacskában is örökzöld koszorú látszik, errefelé keresztények laknak. Itt, Tanzániában is sokan ünneplik a karácsonyt, csakhogy hiányoznak a nálunk megszokott díszletek: a havas táj, a szikrázó hideg. A tengerparti fürdőhelyeket is zöld füzérekkel díszítik ilyenkor, rajtuk apró színes lámpák serege világít.

A morogorói egyetemi városban sok európai tudós tanít. Közülük egy német biológus hív meg az otthonába. Gyönyörűen feldíszített karácsonyfa fogad, de nem fenyő, csak kissé hasonlít rá. Két kislánya fehér ruhába öltözve énekli el nekem a Stille Nacht, heilige Nacht — Csendes éj, szentséges éj — kezdetű karácsonyi dalt.

Késő este térek haza barátom otthonába. Addigra náluk is feldíszítve áll a fa. De a kertjük is csodálatos. A déli égbolt csillagai szinte rátelepednek a trópusi fák ágaira. Köztük ragyog a fényes Sirius, és néhány más régi csillagismerősöm, csak éppen a sarkcsillagot keresem hiába. Az túl mélyen ül, lent a látóhatáron, elérhetetlen messzeségben, mint az én otthonom, az én családom Budán.

Dr. Juhász Árpád

A szerző felvételei

Karácsony az erdőben

A legszebben feldíszített karácsonyfa sem vetekedhet a fehér hósapkákkal borított fenyőfákkal! Ágaikon a lefelé csüngő tobozok mintha csak díszek lennének, ha pedig az ólomszürke fellegek mögül néhány percre kibukkan a nap mosolygó arca, úgy csillognak, villognak az apró jégkristályok, hogy akár ezer csillagszóróval is versenyre kelhetnének.

Az erdei tisztás közepén egy kisebb fenyőfa állt, alacsony ágait még a gyerekek is elérték. Kati és Laci térdig érő hóban törtetett odáig. Letették a magukkal hozott nagy kosarat, és sorra szedték elő az erdei állatoknak szánt ajándékokat. Volt ott vékony drótra fűzött fél dió, magokkal teli napraforgótányér, piros alma, aztán madárkalács, amit a gyerekek maguk készítettek olvasztott faggyúból és napraforgóból. Kati adogatta, Laci pedig, mert ő volt a nagyobb, már hatodikos, egyenként akasztotta az ágakra őket. Jutott a sok ajándékból a fa minden oldalára. Amikor már teljesen kiürült a kosár, Katinak eszébe jutott valami:

— Írjunk üzenetet a hóba! — kiáltotta hidegtől kipirult arccal. Laci egy száraz ágacskát keresett, és csupa nagy betűkkel a hóra írta:

BOLDOG KARÁCSONYT AZ ERDEI ÁLLATOKNAK!

Amikor másnap kisétáltak az erdőbe, alig akartak hinni a szemüknek, olyan nagy nyüzsgés volt a feldíszített fenyőfa körül. Sárga mellényes cinegék hintáztak a fél diókba kapaszkodva, a tarka harkály csőrében jókora faggyúdarabbal éppen elrepült valamerre, a csuszka buzgón hordta egy faodúba a napraforgószemeket, a legfelső ágon pedig két mókus egy szép piros almán veszekedett. Addig — addig ügyeskedtek odafent, míg az alma egyszerre csak potty, a hóba hullott. El is merült nyomban és a mókusok csalódott arccal néztek utána.

Amikor a gyerekek a fa alá értek, a madarak kicsit odébb húzódtak, és a szomszédos fákon várták az újabb ajándékokat. Ott volt a feketerigó, a vörösbegy, sok széncinege, zöldikék, meggyvágók, csízek és ki győzné felsorolni valamennyit. Kati először megkereste a hóba hullott almát, és feltette a fára, aztán újabb ajándékokat aggattak az ágakra.

A két mókus odafent olyan izgatott lett a sok csemege láttán, hogy nagyokat toppantottak, és lompos farkukat a fejük fölé kunkorították. Közben nagy pelyhekben hullott a hó. A gyerekek úgy érezték, még soha nem volt ilyen szép a karácsony.

Schmidt Egon

Vörösbegy Fotó: Dr. Vizur János

Foglyok

Fotó: Kovács Attila

Finn fajátékok vándorkiállítása van Pécsett, a Janus Pannonius Múzeum Néprajzi Osztályán december 5-től 10-ig. Címe: Pécs, Kulich Gyula utca 5. szám

*

A Magyar Posta Régi játékok elnevezésű új bélyegsorozatot adott ki. A sorozatban négy bélyeg található: kisvonat, libikóka, csipegető csibék és a Jancsi huszár. Ára: 15 Ft. 1988. december 31-ig kapható a postán.

A Kiss Áron Játéktársaság, a kecskeméti Szórakaténusz Játékmúzeum és a Magyar Úttörők Szövetsége játékpályázatot hirdetett, amelyre több mint 200 játék és terv érkezett. A legjobbakat az Úttörőszövetség jövőre gyártatni kezdi. Talán a következő évben a te karácsonyfád alatt is lapul egy-kettő.

A Kisdobos szerkesztősége is tagja lett a Kiss Áron Játéktársaságnak. Időről időre beszámolunk a Játéktársaság munkájáról.

*

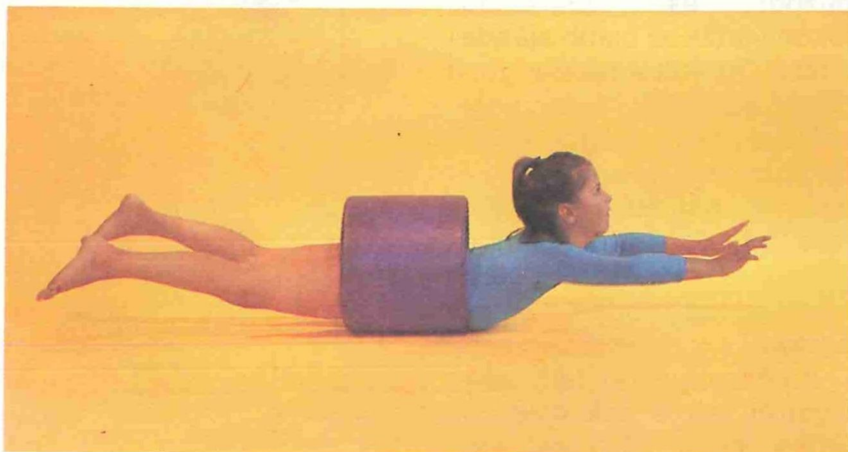
Kecskeméten a Szórakaténusz Játékmúzeumban a téli szünetben megnézhetitek a Játék és ünnep című (állandó) kiállítást.

Napköziotthonok jelentkezését várják a Mezőgazdasági Múzeumban, Budapesten minden pénteken 11 és 14 órától. A foglalkozásokon mese- és természetfilmeket vetítenek.

Ne feledd a Megy a gyűrű... játékot! Gondolj arra, hogy hányan és hányan vannak olyanok, akiknek nem jut drága karácsonyfa és sok-sok ajándék. A zsebpénzedből bármelyik alapítványra befizethetsz. Címüket és a csekkszámlaszámot a májusi KISDOBOS-ban megtalálod.

*

Egyszerű, de nagyszerű sportszerrel ismerkedtem meg az őszi BNV-n. A vásár egyik szabadtéri bemutatóján Németh Mónika, a tizenhét évvel ezelőtti gerelyhajító olimpiai bajnok, Németh Miklós lánya öt színes hengerrel játszott. Forgott, egyensúlyozott, nyújtózkodott, összegömbölyödött a testhenger segítségével. Aztán egy gumikötéllel és egy kicsinyke hengerrel végzett érdekes gyakorlatokat. Míg néztem őt, arra gondoltam: milyen jót tennének ezek a hengerek a sok üléstől és tv-nézéstől gyenge izomzatú gyerekeknek. A bemutató közben megtudtam: a **Body Roll hengercsalád** nyújt, lazít, erősít, játékra és testedzésre egyaránt alkalmas. Gyártja a JAVEL-IN GMK, kapható az Ezermester Úttörő- és Ifjúsági Kereskedelmi Vállalat boltjaiban. De a Kisdobos NAPSUGÁR-rendezvényein is kipróbálhatod.

Dobos Dorka

Tíz kör a Hold körül

Éppen húsz esztendeje annak, hogy megvalósult egy fantasztikus álom: közelről pillanthatott három ember a Holdra. 1968. december 21-én a Cape Canaveral-i űrközpontból elindult az Apollo—8 űrhajó a Föld örök kísérője, a Hold felé.

Képzeljetek el egy 36 emelet magas tornyot, amely több mint 3 ezer tonnát nyom. Ennek az óriásrakétának majdnem a csúcsában, acél és üveggyapot üléseikre szíjazva, várta az indulást Frank Bormann, James A. Lovell és William A. Anders. A három űrhajós két és fél órája volt már a kabinban, mert a rakétát és az űrhajót újra meg újra ellenőrizték. Amikor mindent rendben találtak, megnyomták az indítógombot.

Hihetetlen robajjal morajlott fel az első fokozat öt hajtóműve. A begyújtást követően úgy látszott, mintha a holdrakéta lebegne valamilyen hullámzó tűzszőnyegen. Az óriási hajtóművek másodpercenként 13 és fél ezer literes adagokban nyelték az üzemanyagot. A rakéta 2 és fél perc alatt érte el a 64 kilométeres magasságot, és indulótömegének több mint háromnegyedével lett könnyebb.

A rakéta 2. fokozata hat percig működött. A három űrhajós már 180 kilométerről nézhetett le bolygónkra. Az Apollo—8 sebessége azonban még nem volt elegendő, ehhez a 3. fokozatot kellett bekapcsolni. Ekkor még mindössze 12 perc telt el a rajttól, de az űrhajó 28 ezer kilométer/órás sebességgel, 185 kilométer magasságban száguldott már a Föld körül. Mindeddig az űrhajósok nem voltak többek egyszerű utasoknál, most azonban munkába fogtak. Behatóan átvizsgálták az űrhajót, amit a földi irányítás szigorúan ellenőrzött. A parkolópályáról való letérés, a Hold felé vezető röppálya kiszámítása is igen nagy pontosságot igényelt, hiszen az üzemanyag korlátozott mennyisége miatt a pályamódosítás csak kismértékű lehet.

James Lovell, aki saját szemével látta a Hold titokzatos, a Földről sohasem látható másik oldalát, így számolt be élményeiről:

„A Hold lényegében szürke, nincs semmi színe. Olyan, mint egy gipszmakett. A kráterek kerek alakúak, némelyik olyan, mintha meteorit csapódott volna belé. Most érti meg az ember, mi az a Föld. Egy oázis a végtelen űrben, az élet oázisa. A magányosság érzése a Holdon félelmetes lehet."

Tíz keringés után bekapcsolták a főhajtóművet, és az Apollo—8 elindult hazafelé. A tv-kamerákat többször is a Föld felé irányították, így a közvetítések során sok millió ember láthatta bolygónkat.

December 27-én, magyar idő szerint 16 óra 51 perckor az Apollo—8 sikeresen leszállt, a Hawaii-szigetektől 1600 kilométerre délnyugatra, a Csendes-óceánra. Véget ért az első holdutazás, amely 6 napig és 3 óráig tartott.

Schuminszky Nándor

A Hold egén a sarló alakú Föld

Postafiók 100

Talán még egy-két nap és megérkezik a fenyő-, beigli-, alma- és dióillatú téli szünet. Tudom, hogy nagyon várjátok a szánkózást, korizást, síelést, de gondoljatok arra, hogy rossz, viharos idő is lehet.

Hogy mit csináljatok? Mi lenne, ha naplót írnátok? Úgy, ahogy ezt **Túri Orsolya** tette. Az ő naplójából olvashattok itt részleteket.

1. Elkezdtem az iskolát. Jó tanuló voltam. Első osztályban kitűnő lettem. Másodikban is (Félévkor.)

2. Apukám óvodáskoromban tanított meg olvasni. Ez azért volt rossz dolog, mert jobban olvastam a többieknél.

3. Egy napon nagy dolog történt. Kineveztek rajtitkárnak. Nagyon örültem.

4. Emlékszem, egyszer szünetben bent maradtunk az osztályban. Beírást kaptunk érte az üzenő füzetbe.

5. Az ellenőrzőmben 1 hármasom, 3 négyesem volt, a többi ötös. (Félévkor.)

6. Sokszor járnak hozzánk vendégek. Én persze időben szoktam lefeküdni.

7. Gyakran járok be anyukám és apukám munkahelyére. Ez egy vendéglő. Egy francia íróról nevezték el.

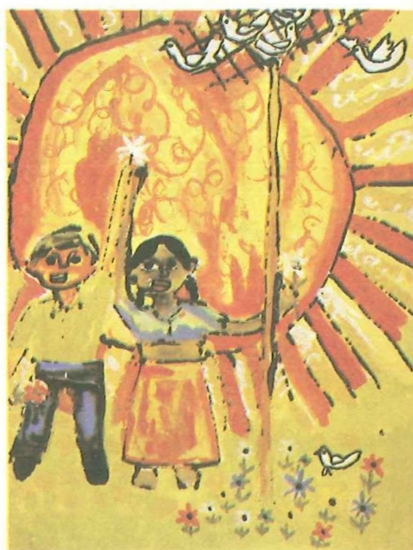
8. Vannak a rajban jó és rossz gyerekek. A tanárok megőrülnek a rosszaktól. Például a Csobán behozott egy papírfecnit. Odaadta a Schubertnek. A Kiss elvette tőle. A Schubert megverte a Kisst. Verekedtek. Egy papírfecni miatt!

9. Anyukám 10 perce mondta, hogy írjam be, néha rendetlen vagyok. Hát jó. Beírtam.

10. Ezzel a füzetet befejezem. Remélem, jól szórakoztál.

Gyakran jutnak eszembe azok a karácsonyok, amikor még gyerekfejjel bontottam az ajándékokat.

— Kívánj bármit, teljesülni fog! — mondta anya. Akkor elkezdtem felsorolni a számomra olyan fontos ajándékokat. Illetve írtam, napokig írtam, ami eszembe jutott. Utána pedig vártam, hogy teljesüljön. Ez idő alatt persze én sem voltam tétlen. Ajándékgyárat csináltam a szekrényemből. Ott nem keresett senki. Ragasztottam, gyurmáztam, vágtam, festettem... minden ajándékot magam készítettem. A karácsonyfára és alá ezek kerültek.

Hogy örültek-e? Olyannyira, hogy — bár hosszú évek teltek el azóta — minden ajándékom mellé készítek még valami apróságot is.

Nagy Balázs és osztálytársai Reziből küldtek levelet. Ők is saját maguk készítették az ajándékokat:

„Nagyon készültünk a karácsonyra. Szünet, ajándékok és az egyedül élő emberek látogatása várt ránk. Saját kezünk munkája volt az ajándék. Osztályfőnökünk segítségével szaloncukrot főztünk. Mindenki hozott valamit: tejet, cukrot, diót. Főztük, szárítottuk, csomagoltuk. Elérkezett az ajándékozás napja. Izgalommal indultunk el, kezünkben a csomagokkal. Bekopogtunk, énekeltünk, és átadtuk az ajándékokat. Nagyon örültek a meglepetésnek. Volt, aki örömében sírva fakadt. Mindenki örült. Ők a mi figyelmességünknek, mi az ő örömüknek."

Kedves Barátaim!

Ezeket a képeket a világ más tájain élő barátaink rajzolták a békéről. A karácsonyról nekem a béke is eszembe jut.

Nektek, szüleiteknek, barátaitoknak békés, boldog karácsonyt kívánok.

Dobos Dorka

A rajzokat az Országos Béketanácstól kölcsönöztük.

Barátunk a számítógép

Ugye már alig várjátok a karácsonyt? Ezekben a napokban mindenki azon gondolkodik, mivel szerezhetne örömet, meglepetést azoknak, akiket szeret.

Ha van C—16-os vagy +4-es számítógépetek, ezzel a rövid kis programmal szép, kedves karácsonyi üdvözletet varázsolhattok a képernyőre. A program többszínű grafikával dolgozik. Ha színes televízióra tudjátok kapcsolni, külön örömet jelent a hangulatos színes kép.

Októberi számunkban zeneprogramot közöltünk. Decemberi programunkat kiegészíthetitek szép karácsonyi dallal. Ehhez a programban hagytunk helyet. Pár változtatásra persze szükség van! Először is töröljétek a 120. sorból az END-et. Vegyétek elő az októberi programot és annak 80. és 90. sorát írjátok be. Legyenek ezek a karácsonyi programban a 130. és 140. sorok. További DATA sorokba (150—320-ig számozhatjátok!) írjátok be a választott dal hangjainak három-három értékét. Ne felejtsétek el a sorok elejéről a DATA szót! Gondosan számoljátok meg, hogy a kotta hány hangot tartalmaz, és a 130. sorba a FORI-1TO után ezt a számot írjátok be.

Ha azt szeretnétek, hogy a dallam többször ismétlődjék, a 130. sorba a VOL 7 elé írjátok be: RESTORE; a 140. sorból töröljétek az END-et és a DATA sorok után írjatok egy új sort, pl. 320-as sorszámmal GOTO 130.

A program ekkor a RUN-STOP-pal állítható meg.

Pethes Endre

```
10 COLOR0,1:COLOR1,6,4:COLOR2,2,7
20 COLOR3,8,5:COLOR4,1
30 SCNCLR:GRAPHIC3,1:BOX3,0,0,159,199
40 FORK=0TO80STEP80:A1=40+K:A2=10
50 B1=40+K:B2=190:C1=5+K:C2=190:L=9
60 DRAW1,A1,A2TOB1,B2:B3=A1-B1:B4=A2-B2
70 C3=A1-C1:C4=A2-C2:GOSUB330
80 A1=40+K:A2=10:B1=40+K:B2=190:L=9
90 C1=75+K:C2=190:B3=A1-B1:B4=A2-B2
100 C3=A1-C1:C4=A2-C2:GOSUB330:NEXTK
110 CHAR2,17,3,"BOLDOG":CHAR3,18,4,","
120 CHAR3,15,5,"KARACSONYT":END
330 FORI=1TOL-1:B5=B1+B3/L:B6=B2+B4/L
340 C5=C1+C3/L:C6=C2+C4/L
350 DRAW1,B1,B2TOC5,C6TOB5,B6
360 BOX2,C5,C6-10,C5+2,C6-1,,1
370 CIRCLE3,C5+1,C6-15,3
380 DRAW3,C5+1,C6-10TOC5+1,C6-14
390 IFB1<C1ANDA2<B2THENPAINT1,B1+2,B6+2
400 IFB1>C1ANDA2<B2THENPAINT1,B1-1,B6+1
410 B1=B5:B2=B6:C1=C5:C2=C6:NEXT:RETURN
```

DECEMBERI FEJTÖRŐ

	E		V		S
H		R		M	
	R		LY		K
J		É		S	
	K		T		Í
V		N		K	!

Pótold

az ábra hiányzó betűit úgy, hogy József Attila: Betlehemi királyok című versének utolsó sora alakuljon ki! A következő betűket kell a megfelelő helyekre beírni: A, Á, Á, Á, Á, D, E, I, J, K, K, K, O, O, O, Ó, Z. Ezt a két sort küldd be!

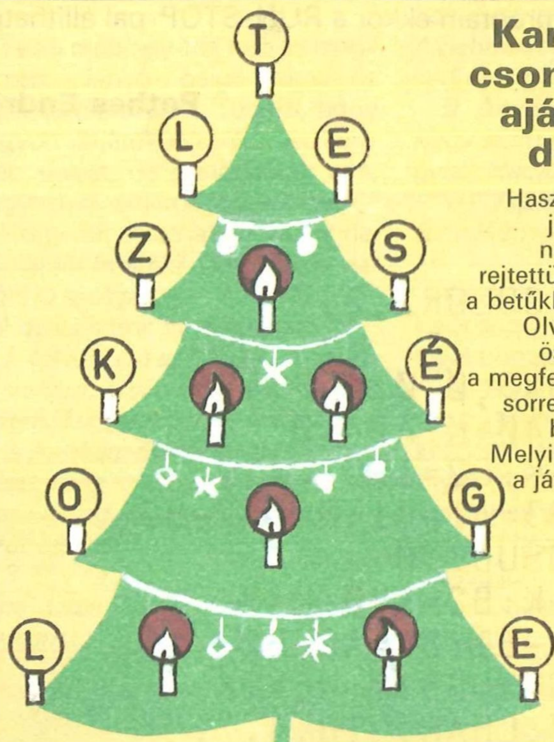
Télapó

Három városban már járt Télapó. Hogy hol? Megtudod, ha a zsákján látható betűket helyes sorrendbe rakod. Írd meg nekünk a három város nevét!

Karácsonyi ajándék

Hasznos játék nevét rejtettük el a betűkben. Olvasd össze a megfelelő sorrendben! Melyik az a játék?

Hóember

Csukás István: Hideg szél fúj című verséből idézünk két sort. Csigasorban olvasd össze a betűket, a jobb alsó sarokból indulva. A vers így kezdődik: Hideg szél fúj, hogy az ember / majd megdermed... Folytatás a rejtvényben. A vers folytatását írd meg!

A rejtvények megfejtését december 27-ig küldjétek be nyílt levelezőlapon. Címünk: KISDOBOS 1502 Budapest, Postafiók 100

A szeptemberi fejtörők megfejtése

Betűcsere: Elek Ilona. Az új szavak sorrendben: egres, lovas, epres, keret, irány, lomha, oldal, nálam, alkat. **Futólépés:** Hajós Alfréd. **Olimpiai város:** Athén. **Betűlabirintus:** Papp László

A szeptemberi fejtörők helyes megfejtéséért 50,— Ft-os könyvutalványt nyert:

Balla Zsolt, Csernik Hajnalka, Lengyel Erzsébet, Péterffy Balázs — Budapest; **Szabó Ilona** — Abony; **Szabó Evelin** — Baja; **Mák Noémi** — Balassagyarmat; **Csóka Mariann** — Báránd; **Erős Ramóna** — Cikó; **Kantó Attila** — Csona; **Fekete Attila,** Kun Béla Általános Iskola 3. osztálya, **Miklós Tamás, Ujj István** — Debrecen; **Balogh Zsuzsanna** — Előszállás; **Okos Viktória, Zvara Tímea** — Eger; **Kovács Renáta** — Győr-Ménfőcsanak; **Popovits Gergely** — Hatvan; **Hanicz Ildikó** — Heréd; **Szöllősi Loránd** — Hajdúszoboszló; **Patyi Zoltán** — Kiskunmajsa; **Léránt Róbert** — Kisunyom; **Kövér Erzsébet** — Kunszentmárton; **Varga Péter** — Kunszentmiklós; **Waszlawszki Gyöngyi** — Makó; **Holényi Gergely** — Mosonmagyaróvár; **Ács Adrienn** — Nagykálló; **Tóth Szilvia** — Nagysáp; **Liktor Gábor, Pozim Alexandra** — Ózd; **Galó Gabriella** — Ózd-Susa; **Szabó Péter** — Öttevény; **Burány Norbert** — Siklós; **Kispéter Tibor, Páll Attila, Tóth Oberon** — Szeged; **Keserű Ágnes és Ákos** — Szeged-Tápé; **Tóth Henrietta** — Szerencs; **Busics Anna** — Székesfehérvár; **Vincze Szabolcs** — Szolnok; **Neválovits Norbert** — Táplánszentkereszt; **Csahoci Andi, Fegyverneki Ildikó, Papp Sándor** — Tépe; **Báthori Krisztina** — Tiszaszentimre; **Bakonyi Amália** — Tófej; **Garai Gábor** — Tokod; **Lákics Noémi és Norbert** — Zalaszentgrót; **Posztós Sándor** — Zsámbék.

Arany–ezüst karácsony

Az ÁPISZ boltokban kapható alufólia tálka és a gyógyszertárakban kapható üres kenőcsös tubus szép fenyődíszek alapja lehet. (Felhasználhattok bármilyen háztartási tubust, ha nem gyűrtétek össze túlságosan!)

Az 1. ábrán az anyagok előkészítését látjátok. Ha már lap formájú, fektessétek az asztalra, a fényes felével lefelé, egy vonalzó élét folyamatosan húzogassátok rajta addig, amíg sima lesz. Az így kapott lapot tetszés szerint szabhatjátok. De ne a legjobb ollóval, mert tönkremegy az éle! Tervezzétek meg azonos méretű papíron, hogy mit szeretnétek rajzolni, átnyomtatni. Ezután 4-5 réteg újságpapírra fektessétek rá a fényes (az alufóliánál a szebbik) oldalával lefelé, majd óvatosan, nyomás nélkül, filctollal rajzoljátok rá a mintát. Végül egy rossz, már nem író golyóstollal nagyon erősen rányomva ismét rajzoljátok át a mintát. Így az a szép, fényes oldalon kidomborodik. A kész műnek rézdomborítás hatása lesz.

Fenyőtündér: a 2. ábra alapján elkészíthető. A feje pingponglabda, a nyaka köré fenyődísz — boa — van kötve. A test díszítését még a kúp összeragasztása előtt csináljátok meg, és a kezeket is helyezzétek el. A haját, a fejét és a testét az ábra szerint fűzzétek össze, s mindkét végén hajlítsatok rá egy-egy lemezdarabot biztosítékként, hogy a fonál ne szaladjon át rajta.

Fenyő alakú dísz: a 3. ábra segítségével készíthető el. Bármilyen 4 db egyforma alakzat összeragasztható ilyen módon.

Lapos díszek: 4. ábra. Két egyforma lapot, közötte fonállal ragasszatok össze, és készen is van. A hulladékból 10—20 filléres, egyforintos nagyságú köröket vágva az előző módon, szép érmesor készülhet.

Képeslap, ajándékkártya: 5. ábra. Ehhez és a síkdíszekhez a vékony háztartási alufólia is felhasználható, csak óvatosabban kell nyomtatni, és a díszeknél kartonpapírt kell közébük ragasztani.

Szabó M. Katalin

1. ábra

KENŐCS CSAK KÜ

2. ábra

összehajtjuk, ragasztjuk

ha már a helyén van két felé hajtjuk

10 cm

ez lesz a haja

3. ábra

ragasztó

4 db ilyen forma kell

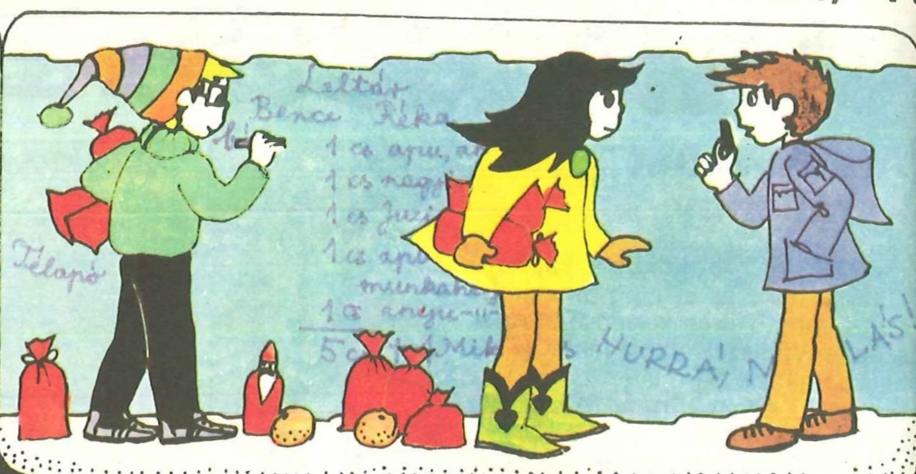
gyöngy

4. ábra

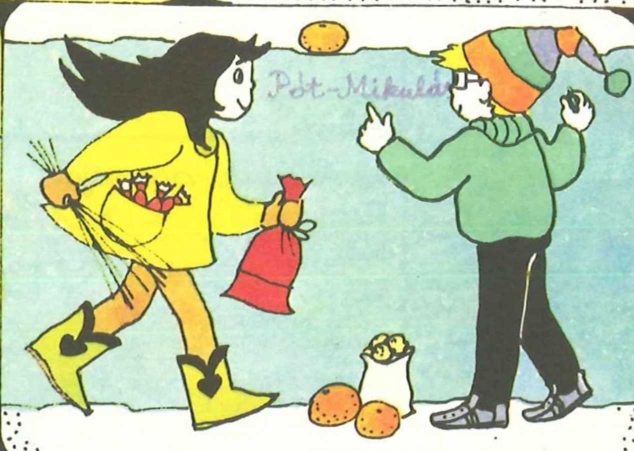
5. ábra

A KÉK KERÍTÉS

Van valahol egy kék kerítés, amelyik szereti, ha rajzolgatnak rá …

Réka és Bence a mikulás-csomagokat számolgatták. Körmi idén csak egy kis csokit kapott, mert a szülei külföldre utaztak egy hónapra.

Másnap Réka és Bence egyet gondoltak: titokban meglepik Körmit. Narancsot, diót, szaloncukrot raktak a kerítés tetejére és alá.

De kínos meglepetés érte őket: valaki mindent megevett! – Ott megy ni! – kiáltotta Réka. Ketten hamar elfogták a pirosdzsekist.

– Mit csináljunk veled? – Akkor betoppant Körmi-Mikulás. – Köszönöm a Pót-Mikulást! De képzeljétek el, csomagot kaptam!

– A szüleim küldték ezt a piros dzsekit, meg sok csokit és rágót. Tessék, vegyetek belőle ti is! Te is, te szegény pirosdzsekis!

Marék Veronika